

andet antal år var der så og så mange børn født af udlændinge.

Altså, tager jeg ikke helt fejl, så går man dog langt ind i partiet dér ind for det indre marked, for arbejdskraftens fri bevægelighed, varernes fri bevægelighed. Ja, men så er der nogle udlændinge, der slår sig ned i Danmark, og der er danskere, der slår sig ned i andre lande. Og det skal da nok vise sig, at nogle af de tal kan gå hen og holde stik.

Men hele platten i den her kampagne er jo at fortælle danskerne, at vi står over for en stor trussel, for de vælter ind. Og de er alle sammen muslimer eller kommer fra kulturer, vi ikke forstår, og som vi ikke kender. De vil ikke lære dansk, de vil ingenting. Og kriminaliteten er jo blevet tilstrækkelig understreget.

Et af modeordene i øjeblikket – og det har ikke meget med denne debat at gøre, måske desværre – er internationalisering og globalisering. Der er snart ikke en politiker, der kan holde en tale uden at nævne ordet internationalisering og globalisering. Hvor meget af hele det her såkaldt store problem viser sig i forbindelse med internationalisering?

Dér synes jeg, hr. Jacob Haugaard ramte fuldstændig plet med sit eksempel på musikkulturen for lidt siden. Hvis jeg skal tænke over, hvad jeg kunne frygte for mine egne børn, hvis de fjernede sig fra det kulturgrundlag, jeg synes jeg har fået, den danske litteratur, jeg har læst, osv., er det da ikke, at de sidder og ser islamiske eller pakistanske tegnefilm – de ser alt for mange tegnefilm, men de har ikke meget at gøre med de fremmede i Danmark. Det er helt anden kultur, det er en helt anden påvirkning, der rykker. Det er den, der betyder, at en seksårig sidder og snakker bedre engelsk, end han kan stave dansk.

Det synes jeg er lidt for skævt, og det må man som forældre rette op på, men det er vanskeligt at påvise et eneste felt, jeg har i hvert fald ikke hørt det i dag, hvor den danske kultur, den danske religion – så lunken den måtte være – danske traditioner, danske spisevaner, for at gå helt ud i ekstremerne, er blevet påvirket overhovedet.

Der er ting, der har åbnet sig for os. Og det er jo vældig eksotisk, når vi myldrer til de fremmede lande. Problemet er bare, at når vi møder de dejlige, søde mennesker nede på Nørrebrogade, er det eksotiske gået af dem. Dér har vi dem nu.

Hr. Svane rejste spørgsmålet om, hvem der påvirker hvem mest, og det er det, der er spørgsmålet. Vi tror på vores egne værdier; det har mange sagt i dag. Det gør jeg også. Jeg er slet ikke i tvivl. Men en gang imellem er jeg da i tvivl om, hvorvidt vore værdier er så fantastisk værdifulde. Det må jeg indrømme. Når jeg møder indvandrerkvinder, der spørger mig: Hvordan kan du næppe at have dit barn 10 timer i en daginstitution? Eller hvordan kan du som dansker sende din mor på et plejehjem og besøge hende to gange om året? Så sidder jeg med en rigtig, rigtig dårlig smag i munden, og så tvivler jeg stærkt på, hvem der har fat i den rigtige ende, hvad værdier angår.

Jeg hørte for nylig en diskussion mellem nogle folk om somalierne. Det var for en 14 dages tid siden – det var i forbindelse med familiesammenføring – hvor det blev sagt i en utrolig aggressiv tone: Jamen de har jo også et helt andet familiemønster end vores.

Jeg mener ikke, at man kan give familiesammenføring til fætre og onkler, tanter og den storfamilie, som disse somalierne nu lever som en del af. Men jeg spørger mig selv, hvordan der kunne gå så meget tabt i det danske samfund. Vi havde også engang familie. Bevares, vi har fået store familier i dag. Der er to-tre fædre og to-tre mødre og dine børn og mine børn og vores børn, men hvad blev der af hende tanten, der sidder på plejehjemmet, som vi aldrig besøger?

Jeg er enig i, og jeg synes, at familiesammenføringsreglerne er tilstrækkelig skrappe. Jeg kan godt forstå, at de ikke kan få familiesammenføring, men jeg kan ikke forstå, at en dansker kan stå og vrænge ad en familiefølelse, der breder sig ud, hvor man hjælper hinanden, sørger for hinanden. Det i sig selv burde ikke være odiøst. Men vi kan ikke ændre reglerne efter det. Vi har vores regler i vores samfund, og det er da også blevet understreget klart i dag.

Hvorfor er det plat, når man kører en kampagne som den, vi så i det berømte formiddagsblad? Hvorfor er det plat, når man rejser denne kæmpemæssige forårskampagne, eller hvad den nu hed? Fordi man ved disse fremstød forsøger at bilde hele den danske befolkning ind, at vi alle sammen har et kæmpeproblem med disse folk. Jeg så et par tal, som vist stammer fra indenrigsministeren – jeg skal ellers ikke bruge tal i den her tale, for det drejer sig ikke om tal, det drejer sig om holdninger – der viser, at ca. to tredjedele af den danske befolkning ingen form for personlig kontakt har med de etniske mino-